

Βυζάντιος. Περισσότερα σκουπίδια ;

Διευθυντής. Μάλιστα, κύριοι, φαντασθήτε· ἄλλ' ἐγὼ τὸν ἀφίνω καὶ πάλιν διὰ τὰ ἴδω ἕως τοῦ φθάνει ἡ θρασύτης καὶ ἡ ἀνέβειά του πρὸς τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις περὶ ἀπαγορεύσεως σκουπιδίων, ἀκαθαρσιῶν, γκεριζιῶν καὶ τῶν ὁμοίων τούτοις. Τὴν μεθεπομένην περὶ καὶ πάλιν καὶ τί βλέπω νομίζετε ; Διπλασίως περισσότερα τῆς προηγουμένης. "Ε! τότε κύριοι δὲν χάνω καιρὸν καὶ ἀμέσως τοῦ κορδίζω τρεῖς καταγγελίας καὶ πληρώνει 10 δραχμὰς διὰ τὰ αὐθημερὸν σκουπίδια, 20 διὰ τὰ τῆς ἐπομένης καὶ 30 διὰ τῆς μεθεπομένης· ἦτοι τὸ ὅλον δραχ. 60. Τώρα ἂν τ' ἀρέσῃ ἄς ξαναβγάλῃ σκουπίδια. ἔξω.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην κερχεται ἐκ τῶν ἀνακτόρων δρομαίως κάρρον μὲ δύο παραγωγεῖς καθημένους ἡσύχως καὶ ἀνατρέπει καρέκλ' ποτήρια, Ποίδην, τραπέζια καὶ πᾶν τὸ προστυχόν. Ἐνὺς ἐγείρεται ὁ Διευθυντής καὶ μὴ χάνων καιρὸν κατὰ τὸ λέγειν του, καταβιάζει μιὰ μπαστουναῖα τοῦ ἐνὸς καὶ ἐν βαρύγδουπον ῥάπισμα τοῦ ἄλλου. Κατεβῆτε κάτω γρήγορα χαμένοι κακομαθημένοι.

Καρραγωγέας. Βρὲ τί εἶσαι σὺ ποῦ κτυπᾷς ἔτσι νὰ μὴ σοῦ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν π. . . .

Διευθυντής. Σιωπὴ ζοντόβολο, παληάνθρωπε νὰ μὴ σὲ πάρω μέσα . . . ποῦ εἶναι ὁ κλητῆρ.

Δὲν εἶναι κανεῖς. Πηγαίνετε νὰ κουρεύεσθε καὶ ἄλλοτε νὰ εἰξεύρητε νὰ σέθησθε τὰς περὶ ἀνατροπῆς ἀστυνομικὰς διατάξεις.

Ἡ ὥρα εἶναι τρεῖς μετὰ τὸ μεσονύκτιον· πάντες ἐγείρονται πρὸς ἀναχώρησιν.

Διευθυντής. Ἐγὼ τώρα θὰ φέρω βόλτα ὅλα μέχρι τῆς πρωίας καὶ αὔριον θὰ ἔχω νὰ σὰς εἶπω ἄλλα νεώτερα.

Κατάσκοπος.

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

(Συνέχεια ἴδ. προηγούμενον ἀριθ. 338)

Ἀπήνητσα διὰ μειδιάματος περιφρονητικοῦ, ὕπερ παρῆλθεν ἀπαρατήρητον.

Τὸ πλῆθος ἤρχισε βαθμηδὸν νὰ ἐξοικειοῦται πρὸς τὴν ἰδέαν, ὅτι Ἕλληνας εὐρίσκετο ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως. Παιδίον τι 10ετὲς ἤρχισε μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος νὰ ψαύῃ τὰ ἐνδύματά μου, καὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου· τὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον παρετήρησα, ὅτι ἐδείκνυον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος οἱ περίεργοι Βερολινέζοι, ψαύοντες τοὺς ἐν τῷ Ζφολογικῷ Κήπῳ ἐκτεθειμένους ἀνθρωποφάγους ἐκ τῆς Γῆς τοῦ Πυρὸς (Feuerländer.) Οἱ τολμηρότεροι τῶν προϊσταμένων κατ' ὀλίγον ἐπλησίαζον, ὁ δὲ περιβάλλον με κύκλος καθίστατο βαθμηδὸν στενότερος.

Κατ' ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ ὁμίλου κύριός τις, ὅστις ἀφοῦ λίαν ἀποτόμως μ' ἐχαιρέτησε, μοὶ συνιστᾷ ἑαυτὸν ἔτι ἀποτομώτερον ὡς διδάσκαλον τῆς Ἑλληνικῆς ἐν τῷ Γυμνασίῳ τοῦ Κιέλ. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀρχίζει εὐθύς μὲ φωνὴν Στέντορος νὰ μοὶ ἀποτεινῇ αὐστηρὰς ἐπιπλήξεις, διότι ἡμεῖς οἱ «νεώτεροι» Ἕλληνες κατεστρέψαμεν τὴν ὡραίαν ἐκεῖνην γλῶσσαν. . .

— Μὰ . . . Κύριε, μήπως ἐγὼ εἶμαι ὑπεύθυνος τῆς κατα. . . .»

— «Τὴν γλῶσσαν τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Σοφοκλέους. Τὴν γλῶσσαν τῶν θεῶν. Ποῦ ἡ θεία ἐκεῖνη γλῶσσα. . . !»

«Ὡ κοῖνὸν αὐτάδελφον Ἰσμέενες χιαρὰ, Ἄρ' οἴσθ' ὅτι Τσοῖς (Ζεὺς) τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν».

— Ἄλλὰ, Κύριε, αὐτὴ εἶνε γλῶσσα Βανδάλου, δὲν εἶνε Ἑλληνικά,» διέκοψα.

— «Τί ; πῶς ;» ἀποκρίνεται κτυπῶν τὸν πόδα κατὰ γῆς. «Ναὶ πάλιν ἡ Μεγάλῃ Γερμανία, καὶ μόνῃ ἡ Μεγάλῃ Γερμανία διετήρησεν ἀμειγρῆ τὴν προφορὰν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης. Γνωρίζω τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν, εἶνε κρᾶμα Σλαβικῆς καὶ Τουρκικῆς. Ἄλλως τε, ὡς ἐπληροφορήθην, ὅλοι οἱ «νεώτεροι» Ἕλληνες εἰσθε μελαγχροῖνοί· τρανωτάτη ἀπόδειξις ὅτι κατὰγεσθε ἐκ Σλαύων, ἐνῶ ὁ Ἀχιλλεὺς. . . ὁ «πολύμητις» Ἀχιλλεὺς. . . ἦτο ξανθός.»

— «Ἴσως θέλετε νὰ εἰπῆτε ὁ «δῖος» Ἀχιλλεὺς. Ἄλλὰ, Κύριε, . . .»

— «Τί ; μήπως διίσχυρίζεσθε ὅτι εἰσθε ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ; Χά ! χά ! Σπεῖρα ληστῶν. . . χά ! χά !» Μετὰ τὸ τελευταῖον «χά χά» ἐξηφανίσθη ἐν θριαμβευτικῇ πορείᾳ διὰ μέσου τοῦ πλήθους ὅπερ μετὰ καυχασμῶν εἰρωνίας ἐκραύγαζε! «Μπράβο. . . . Γεῖά σου Δάσκαλε !»

(Ἐπειτα συνέχεια)
Von Puck

ΛΕΙΛΑΪ ΚΑΔΡ.

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 338.)

ΣΤ'.

Ὁ νεωστὶ εἰσελθὼν, ἡλικίας τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν, ἔφερεν ἐπὶ τῆς μορφῆς ἀποτυπωμένην τὴν ἐξάντλησιν καὶ τὴν ἀπορρόφησιν πάσης ἰκμάδος ζωικῆς. Ὁμοίως πρὸς τὰ φυτὰ ἐκεῖνα, ἅτινα ἐν τῇ παραγωγῇ αἰμάτων, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀποξηραίνονται, σοὶ παρεῖχεν ὅψιν ἀνθρώπου, οὐτινος, ἐν τῇ ἐξελίξει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεννεῶν, ἀπεσβέσθη τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ ζωηρότης καὶ τὸ λεῖον τοῦ δέρματος, ἡ δύναμις τῶν νεύρων καὶ τῶν μυῶν, ἡ ἰσχὺς τῆς διανοίας, ἡ ῥώμη τοῦ νοῦ. Πλήρης εἰκὼν κοπώσεως καὶ παρακμῆς !

Ἡ ἐνδυμασία αὐτοῦ, ὅλως ἐναντία τῇ ἐποχῇ, εἶπέταινε τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἐντύπωσιν· ἔβλεπε νάνον φέροντα ἰππότου πανοπλίαν. Κίδαρις, ἀναμιμνήσκουσα κεφικὰς ἠρώων λεοντοκαρδῶν, καὶ πνευμάτων ἐξόχων, περιβάλλει τὴν κεφαλὴν του, κοσμουμένη διὰ σοργκουτζίου—πετροῦ—πολυτίμου, ἀναφυομένου, οὕτως εἶπεν, ἐξ ἀδάμαντος ὡσεὶ μεγέθους μικροῦ καρπού. Φορεῖ ἔνδυμα ἐκ χίντεκλι, εἶδος τι μεταξὺ θαλαμεισθῆτος καὶ ἀντερλιου, οὐτινος αἱ πτυχαὶ διπλοῦνται ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης διὰ ζωναρίου μεταξωτοῦ χρυσοποικίλου περισφιγγόντος τοὺς θυλοῦς του. Μέντια—εἶδος λεπτῶν ὑποδημάτων—χρώματος πρασίνου μετὰ πεδίλων τοῦ αὐτοῦ χρώματος· ἀπὸ